

עפ"א 66485/12/15 - מדינת ישראל נגד פרומו סטאר בע"מ, איגור רובין,

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 66485-12-15 פרומו סטאר בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל
עפ"א 63410-12-15 מדינת ישראל נ' פרומו סטאר בע"מ ואח'
תיק חיצוני: צ"מ 49028-12-15
בפני כבוד השופטת אספרנצה אלון
המערערת בעפ"א 63410-12-15 מדינת ישראל ע"י ב"כ פרקליטות מחוז חיפה (אזרחי)
המשיבה בעפ"א 66485-12-15
נגד
המשיבים בעפ"א 63410-12-15 1. פרומו סטאר בע"מ
המערערים בעפ"א 66485-12-15 2. איגור רובין, ע"י ב"כ עוה"ד מוראד ביקי

פסק דין

לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בקריות, כב' השופט דאוד מאזן (להלן: "**בית משפט קמא**"), מיום 28.12.15, בצ"מ 49028-12-15, בעניין עסק, הפועל ללא רישיון והמשמש כדיסקוטק המוכר משקאות משכרים לצריכה במקום ההגשה, בשדרות ההסתדרות 60 בחיפה, והידוע בשם "מלינה" (להלן: "**העסק**"). בפני בית משפט קמא הונחה בקשה בהתאם לסעיף 22 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: "**החוק**"), לביטול צו הסגירה המנהלי שהוצא בהתאם לסעיף 23 לחוק, למשך 30 יום, בקשה מכוח סעיף 22 רישוי עסקים אותה דחה בימ"ש קמא, אך התערב בהחלטת הרשות והורה על קיצור ימי הסגירה מ- 30 ימים ל- 11 ימים (להלן: "**ההחלטה**").

כל אחד מהצדדים ערער על ההחלטה. למען הנוחות תקרא המערערת בעפ"א 63410-12-15 והמשיבה בעפ"א 66485-12-15 "**המדינה**" ואילו המשיבים בעפ"א 63410-12-15 והמערערים בתיק עפ"א 66485-12-15 יקראו "**פרומו סטאר**";

הרקע להוצאת צו הסגירה המנהלי:

1. ביום 19.12.15 בשעה 03:45 לפנות בוקר פרצה, ליד בר הכניסה לעסק, קטטה בה היו כ-5 מעורבים. הקטטה יצאה מכלל שליטה ואף גלשה מחוץ לחצרי העסק. במהלך הקטטה הפעילו המאבטחים אלימות רבה שבאה לידי ביטוי בין היתר בתקיפת בליינים, דריכה על ראשם, גרירתם, חניקתם, גרימת חבלות, שימוש בתרסיס פלפל, איומים בפגיעה בשלמות גופם ואף אמירות שיש בהן הטרדה מינית לכאורה. כוחות משטריים שהגיעו, הורו על כיבוי המוזיקה ופיזור המסיבה. או אז התפתחו "קטטות משנה" בתוך ומחוץ לעסק על ידי בליינים שיכורים אשר פוזרו אף הם על ידי המשטרה. בסיומם של האירועים, פונו לבית החולים שניים ממשתתפי הקטטה ליד הבר וכן צעירה

עמוד 1

נוספת שנפצעה ונחבלה מתרסיס פלפל שהותז על ידי מאבטח העסק (להלן: "האירוע").

שבועות ספורים קודם לאירוע, אירעו שני אירועי קטטה אלימים בעסק, בעקבותיהם נערכו שימועים ובסופם ניתנה לבעלים אזהרה.

בשל האירוע נערך ביום 20.12.15, למנהל האבטחה של העסק, שהציג יפוי כוח חתום על ידי הבעלים, שימוע בסיום השימוע, הורה קצין אג"מ מרחב זבולון, סנ"צ עמית פולק, על הוצאת צו סגירה מנהלי לעסק למשך 30 יום.

ההחלטה:

2. פרומו סטאר הגישה בקשה לביטול הצו המנהלי. בית משפט קמא בהחלטה מנומקת ומפורטת סקר את הרקע הכללי לבקשה, דן בתשתית העובדתית שבבסיס ההחלטה להוצאת הצו וקבע כי התקיימה התשתית העובדתית למתן הצו וכי הפעלת הסמכות הייתה כדין. בית משפט קמא מצא כי אין ממש בטענה כי נדרש קשר סיבתי בין מכירת אלכוהול בבית העסק לבין האירוע עצמו (פרק ה' להחלטה), באשר לזכות השימוע קבע כי השימוע התקיים כדין (פרק ו' להחלטה). בקשת פרומו סטאר לביטול הצו נדחתה, אך באשר למידתיות הסגירה, קבע בית משפט קמא, כי יש מקום לצמצם את ימי הסגירה למשך 11 ימים (פרק ז' להחלטה).

3. המדינה ערערה על קיצורו של צו הסגירה המנהלי שהוצא (למשך 11 יום, עד ליום 31/12/15, במקום עד ליום 18/01/16). פרומו סטאר ערערה על כך שצו הסגירה המנהלי לא בוטל בשל חוסר סמכות.

4. לצורך מיקוד הדיון אביא הסעיפים הרלוונטיים בהחלטת בית משפט קמא ביחס לסוגיות שבשני הערעורים:-

- ביחס **לקשר הסיבתי** בין מכירת אלכוהול בבית העסק לאירוע עצמו- פרק ה' עמ' 5 להחלטתו:

1." אין ממש בטענה לפיה, בהיעדר קשר סיבתי בין מכירת אלכוהול בבית העסק, לאירוע עצמו, לא קמה סמכות להורות על סגירת העסק לפי סעיף 23 לחוק רישוי עסקים. סעיף 23 הנ"ל קובע כי:
"קצין משטרה בדרגת רב-פקד ומעלה רשאי לצוות בכתב על סגירה לאלתר של חצרים שבהם עוסקים במכירת משקאות משכרים, אם נוכח שהדבר דרוש לשמירת שלום הציבור או להחזרת שלום הציבור שהופר; צו לפי סעיף קטן זה תקפו יהיה לתקופה שפורשה בו, ובלבד שלא תעלה על שלושים יום".

2. הסעיף אמנם חל רק ביחס למקומות בהם נמכר אלכוהול, אולם בהתאם לפרשנות שניתנה לסעיף, אין הוא דורש קשר סיבתי בין מכירת

האלכוהול, לסיכון המשמש בסיס להחלטה (ראו: ע"ח 30373-04-11
אדרל יזון והשקאות בע"מ נ' מדינת ישראל (28.4.11); ע"פ
4972-03-09 ססונב נ' משטרת זבולון (16.3.09).
משכך אין ממש בטענה זו".

- ביחס לזכות השימוע - פרק ו' עמ' 5-6 להחלטתו:

3. מכוח כללי הצדק הטבעי ומכוח הכלל לפיו "אין עונשין אלא אם כן
מזהיר" הכירה הפסיקה, עוד בבג"צ 3/58 יונה ברמן נ' שר-הפנים
(ניתן ביום 30/10/1958) (להלן: "ענין ברמן"), בחובת רשות מנהלית
לתת, למי שעלול להיפגע מהחלטתה, הזדמנות נאותה להשמעת
טענות, בטרם מתן החלטה.

4. כך באו הדברים לידי ביטוי מפי כבוד השופט זילברג, בעניין ברמן:
"המשתזר ועולה מכל האמור, כי לפי הכלל הנקוט במשפט המקובל זה מאות
בשנים, לא יורשה גוף אדמיניסטרטיבי - ואפילו אדמיניסטרטיבי טהור (לא
מעין-שיפוטי) - לפגוע באזרח פגיעת גוף, רכוש, מקצוע, מעמד וכיוצא בזה,
אלא אם-כן ניתנה לנפגע הזדמנות הוגנת להשמעת הגנתו בפני הפגיעה
העתידה. היקף החובה וצורת ההזדמנות תלויים יהיו, כמובן, במסיבות
הקונקרטיות של העניין הנדון".

5. היקפה של חובת השימוע נגזר מנסיבותיו הספציפיות של כל עניין
ועניין. במקרה כגון זה המצוי בפנינו, חובת השימוע חלה כלפי מי שחייב
היה למלא אחר הוראות החוק ונמצא, לכאורה, כי לא עשה כן, היינו -
כלפי הבעלים וכלפי העובד אשר לכאורה פעל בניגוד לחוק. שהרי,
מטרת השימוע היא, לברר האם יש לבעלים או לעובד שביצע, לכאורה,
את העבירה, טענות "הגנה", אשר ראוי להביאן בחשבון בטרם ייסגר
העסק.

6. לטעמי אין להטיל על הקצין, העורך את השימוע, לערוך חקירה
בשאלת הבעלות בעסק, שאינו מורשה כדין, בוודאי לא כאשר מדובר
בשימוע דחוף. עם זאת, אין בכך כדי לומר שרשאי הקצין להתעלם
כליל, מטענה כזו הנשמעת בפניו.

7. בנסיבותיו הספציפיות של מקרה זה, מאחר והתייצב לשימוע אדם
שייצג את הבעלים ובאמתחתו את כל המידע לגבי האירוע כשהוא מצויד
בייפוי כוח בכתב, ועל דעת הבעלים טען בשימוע, כי אביו הוא הבעלים,
השימוע לא נפל בו כל פגם. נוכח מכתב ייפוי הכוח והמצג בשימוע
עולה כי מדובר בבעל תפקיד במועדון ובחברה שמפעילה את המועדון.
ידוע כי החברה פועלת באמצעות אורגן ובעלי תפקידים ומשהתייצב
בעל תפקיד מטעמה שייצג את עניינה וטען בשמה, הרי השימוע לא נפל
בו כל פגם.

8. הנציג צויד בייפויי כוח, אשר לא נטען לגביו שאינו נכון ו/או מזויף. הוצגו העובדות והתקיים שימוע כהלכתו. משכך, טענות בעניין זה דינן דחייה".

- ביחס למידתיות התקופה (פרק ז' להחלטתו עמ' 6-7):

3." מניין הימים הקבועים בצו, אינם באופן קטיגורי 30 ימים, זהו מספר הימים המרבי השקילה אמורה להיות ממספר ימים ועד 30 ימים, ובקשת הזו היה מקום לנמק בצו עצמו מדוע הבחירה היא במספר הימים המרבי ולא חלופה אחרת יותר קצרה.

4. אני סבור, כי יש מקום להורות על סגירת העסק. החלטה זו, היא החלטה סבירה ומידתית, אך התקופה של 30 ימים, אינה מחויבת המציאות, נוכח דרגת חומרת האירוע קטטה המונית, אך לא מן החמורות ביותר.

5. האזהרות הקודמות שלא היה בהן סגירות כלל, הפגיעה בפרנסה הנובעת מסגירת העסק, למידת שיתוף הפעולה של מאור עם המשטרה לצורך חקירת המקרה, לצורך בשמירה על שלומו ובטחונו של הציבור, להיעדר רישיון לעסק כגורם סיכון נוסף, כמו גם להחלטות שניתנו על ידי בתי המשפט במקרים דומים.

6. בצו אין דיון בחלופות האחרות ומדוע אין בהם כדי לאיין את הסיכון הנובע מניהול העסק, אך במכלול הנתונים, לרבות חומרת האירוע, הפגיעה בחופש העיסוק, השיקולים המפורטים בסעיף 11 לצו שיש בהם להגביר את תנאי ההבטחה ושינויים על מנת לאיין את המסוכנות.

אני סבור כי הגדלת מספר הסדרנים, החלפת חברת השמירה ואי אילו תנאים, היה מקום לשקלן כחלופות, והדבר לא נשקל, ויש בהם להשפיע על תקופת הסגירה. גם במסגרת 30 הימים וגם בתקופה פחותה, ניתן לשנות את תנאי האבטחה במקום כפי שמלמד סעיף 11 לצו. סמכות קיצור התקופה היא" (כך במקור, לא הושלמה הפיסקה - א.א.)

תמצית טיעוני המדינה בערעור - מידתיות התקופה וצמצום ימי הסגירה:

5. שגה בית משפט קמא עת קיצר את משך תקופת צו הסגירה **בשני שלישי** ובכך חרג מההלכה הפסוקה והמנחה. טעה בית המשפט קמא שעה שהחליט על קיצור צו הסגירה חרף אמירותיו הברורות בדבר תקינות וסבירות ההליך להוצאת צו הסגירה המנהלי; טעה בית משפט קמא עת שם עצמו, בטעות, בנעליו של הקצין המוסמך לעניין משך הצו ובחינת האמצעים החלופיים, שעה שקצין המשטרה מצא כי שורת האירועים שהתרחשו בעסק הינה תופעה חמורה שיש בה כדי לסכן את שלום הציבור, ובית משפט קמא לא קבע שהחלטתו חורגת ממתחם הסבירות באופן קיצוני.

6. טעה בית משפט קמא עת בחן בהקשר זה שיקול עיקרי אחד בלבד והוא שיקול "דרגת חומרת האירוע", תוך שבית משפט קמא מתעלם משיקולים רלוונטיים חשובים אחרים - השתלשלות הנסיבות, התנהלות האחראים לעסק לאורך תקופה, העדר רישיון עסק, אלמנט ההתראה המניעתית כשלעצמו, אלמנט התיקון הבטיחותי המניעתית שנדרש מהאחראים לעסק, ביטחון ובטיחות הציבור בהעדר וודאות בטיחותית כמוכח.

7. בית משפט קמא לא נתן נימוק ממשי לקיצור תקופת צו הסגירה המנהלי. בית משפט קמא אומנם לא קיבל את הנמקת הגורם המנהלי המוסמך, שמצא כי נוכח החומרה המצטברת של האירועים החוזרים והנשנים ובהעדר תכנית מאושרת משטרתית של האחראים לעסק, להבטחת ביטחון ובטיחות לציבור המבלים בעסק, נכון וסביר להוציא את הצו למשך 30 יום, אך עם זאת החליף בית משפט קמא שיקול זה בשיקול דעתו השיפוטי, תוך שהוא נסמך על הנמקה דלה ביותר.

8. שגה בית משפט קמא משקבע, כי סגירת העסק אינה מחויבת המציאות נוכח "דרגת חומרת האירוע", שלפי בית המשפט קמא אינו מן החמורות. החומרה שיש לייחס לנסיבות העניין אינה נובעת רק מחומרה של אירוע אחד ויחיד, אלא חומרה מצטברת של התנהלות המקום והאחראים לו בתקופה האחרונה, בנוסף לחומרה הנובעת מהתנהלות גורמי המקום המאבטחים בעת ניסיונם הכושל לטפל באירועי הקטטות, וכן מהיעדרות תוכנית אבטחה מאושרת משטרתית למקום. אירועי קטטה חוזרים ונשנים בעסק; שמעצם טיבו וטבעו מעורר עסק זה אמוציות והתרחשויות סוערות, עולים כדי תופעה ומהווים סכנה ממשית לציבור, וזאת ביתר שאת שעה שבאירועי הקטטה מעורבים עובדי העסק, המהווים כשלעצמם גורם סיכון חמור ועצמאי.

9. שגה בית משפט קמא עת החליט כי אין בצו דיון בחלופות אחרות. ברור שלכל מקרה יתכנו פתרונות נוספים או אחרים, אולם לא בכך אמור לדון בית המשפט המנהלי הבוחן במשקפיים מנהליות החלטה של רשות מנהלית אלא בשאלה, האם החלופה שנבחרה בהחלטת הרשות חורגת ממתחם הסבירות באופן קיצוני המצדיק התערבות בה; בית המשפט קמא לא קבע כך, ואף בעצמו קבע כי יש מקום ליתן צו סגירה, דבר המלמד כי גם לשיטתו לא היה מקום לחלופה אחרת. במהלך תקופת צו הסגירה, על המנהלים ו/או הבעלים של העסק להציג בפני המשטרה תנאי אבטחה נאותים והמשטרה אמורה לבחון תנאים אלו מבעוד מועד. על כן, אין מקום לקצר את מספר ימי צו הסגירה ועל פרומו סטאר לפעול

להצגת תוכנית אבטחה סדורה.

תשובת פרומו סטאר:

10. אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא שהינה מנומקת וסדורה. מדובר בעסק הקיים מאפריל 2013. פרט לאירוע נשוא צו הסגירה ושניים נוספים שקדמו לו, לא היה כל אירוע נוסף ו/או קודם. בשני האירועים הקודמים בית משפט קמא מצא לנכון לשבח את האבטחה, ולהסתפק במתן אזהרה. כך היה צריך לעשות גם בעקבות אירוע זה.

11. משטרת ישראל אישרה את מערך האבטחה של העסק ואת המאבטחים עצמם והעבירה נהלים, אשר מולאו במלואם בזמן הקטטה בתוך כותלי העסק. הקטטה המשנית התפתחה מחוץ לכותלי בית העסק בשל ניסיון המאבטחים לעכב כדין את המעורבים בקטטה, עד להגעת כוחות הביטחון למקום. בכל הזמנים הרלוונטיים ננקטו אמצעים נדרשים והופעל אך ורק כוח סביר על ידי צוות האבטחה. באשר לנפגעים בקטטה, אין זה ברור מי גרם להם לפגיעה, האם היו אלה אנשי האבטחה ו/או אנשי המשטרה עצמה ו/או אנשי יחידת היס"מ אשר פעלו באופן אגרסיבי והפעילו כוח בלתי מידתי מצדם, על מנת לפנות את הבליינים מהעסק.

12. הטענה כי בית משפט קמא לא שקל שיקולים נוספים כמו העדר רישיון עסק, אינה נכונה, נהפוך הוא, בית משפט קמא שקל את כל השיקולים הרלוונטיים כמו גם פגיעה מידתית בפרנסת הבעלים ועובדי המקום, והנזקים הכלכליים הכבדים הצפויים מביטול מסיבת הסילבסטר ומסיבות נוספות להן התחייבו בעלי העסק ולפיכך, ראוי היה להימנע מלפגוע בחופש העיסוק של המערער בצורה כה דרסטית; צו הסגירה אינו מידתי שכן המדינה יכולה להציב תנאים של הגברת האבטחה ו/או שינוי מערך האבטחה באופן מידי ופרומו סטאר הייתה מבצעת זאת על אתר.

13. בית משפט קמא קבע כי סגירה מנהלית של 30 יום היא הרף העליון - סגירה מרבית, אך אין היא סבירה בנסיבות המקרה ואינה מחויבת המציאות. החלטת בית משפט קמא הינה מאוזנת ומידתית, אשר על כן יש לדחות את ערעור המדינה.

ערעור פרומו סטאר:

14. טעה בית המשפט קמא עת דחה את טענות פרומו סטאר, כי יש להורות על ביטול צו הסגירה המנהלי בשל שימוע שנערך שלא כדין; בעת השימוע, המערער שהינו הבעלים, שהה בחו"ל. לשימוע התייצב מנהל האבטחה (מר איגור סולומאניק), כשבידו ייפוי כוח מטעם המערער, אך על פי ייפוי כוח זה מנהל האבטחה אינו רשאי לייצג את המערער בהליך של שימוע, שהינו הליך מעין שיפוטי, מאחר ומנהל האבטחה אינו עורך דין.

15. על הרשות המנהלית היה לתת הזדמנות נאותה להשמעת טיעונים של מי שעתיד להיפגע מהחלטתה וזאת, בטרם מתן ההחלטה ומכוח הכלל "אין עונשין אלא אם כן מזהירין". מנהל האבטחה אינו מוסמך לייצג את הבעלים ו/או את העסק, שכן אין הוא עורך דין; מנהל האבטחה לא ידע לטעון כנגד כל הטענות אשר הועלו על ידי המשיבה, מאחר ותחום אחריותו מוגבל אך ורק למאבטחים ולא לכלל הנהלים במקרה של קטטה.

בנסיבות אלו היה על המדינה להמתין עם עריכת השימוע, עד מועד שובו של המערער מחו"ל ו/או לעמוד על נוכחות עורך דין מטעם המערער ולא לערוך שימוע בלתי חוקי, דבר המהווה פגם מהותי בהליך השימוע ומביא לבטל את הצו.

מאחר והשימוע נערך שלא בפני המערער ו/או בפני עורך-דין שהוסמך לייצגו, מדובר בפגם היורד לשורשו של ההליך ומביא בהכרח לביטול הצו המנהלי.

16. שגה בית המשפט קמא עת הורה כי צו הסגירה ניתן בסמכות, הואיל והמדינה לא הראתה כל קשר סיבתי בין הקטטה הנטענת לבין מכירת משקאות אלוהול. משלא הראתה המדינה קשר סיבתי בין מכירת האלוהול לבין הקטטה **והצו שותק** בעניין זה, לא היה מקום להוציא צו סגירה מנהלי מכוח סעי' 23(א) לחוק רישוי עסקים, וכך גם מורה הפסיקה.

תשובת המדינה לערעור פרומו סטאר:

17. בדבר העדר קשר סיבתי בין מכירת אלוהול בעסק לבין הקטטה, טוענת המדינה כי יש לדחות טענה זו שכן הפסיקה הבהירה פעם אחר פעם, שאין נדרש קשר סיבתי שכזה.

18. בדבר השימוע, אין מקום לטענה זו. גם אם נצא מנקודת הנחה, ואין הדבר כך, כי נפל פגם בשימוע, הלכה היא כי לא כל פגם מצדיק ביטול ההחלטה; בית משפט קמא בחן טענה זו ובסעיף 17 להחלטתו דחה טענה זו ובצדק. יתרה מזו, השימוע נערך למי שהוסמך על ידי פרומו סטאר לייצגה. מנהל האבטחה הציג יפוי כוח והאחרון הוסיף וטען כי המערער, בעל החברה, ביקש ממנו שיגיע לשימוע במקומו מאחר והוא זה שנכח באירוע, מכיר את האירוע ויכול לתת פרטים לגביו. כאשר הבעלים מסמך במפורש את נציגו להופיע בשמו וקיים צורך לקיים שימוע דחוף, במצב דברים זה פעלה הרשות כדין. זו גם עמדת הפסיקה. מעבר לכך, פרומו סטאר לא הצביעה על כל נזק שפגע בזכותה ו/או לא העלתה כל טענה שהייתה צריכה להעלות בשימוע ושלא נטענה. פרומו סטאר לא הוכיחה כי נפל פגם המצדיק ביטול ההחלטה המנהלית שניתנה, בעקבות השימוע. כאמור, בית משפט קמא בחן טענתה ומצא שלא לקבלה.

דין והכרעה:

19. לאחר שבחנתי טענות הצדדים, עיינתי בפרוטוקול הדיון שהתנהל בבית משפט קמא ובהחלטת בית משפט קמא, כמו גם בפרוטוקול השימוע לאירוע ולשניים שקדמו לו (21.11.15 ו- 28.11.15), בצו

הסגירה ובפסיקה שכל צד הפנה אותי אליה, הגעתי למסקנה כי יש לקבל את ערעור המדינה - להאריך ל-30 יום את ימי הסגירה, כפי החלטת הרשות ולדחות את ערעור פרומו סטאר.

ערעור המדינה - מידתיות החלטת הרשות, והאם היה מקום להתערב בה?:

20. סעיף 22 לחוק מקנה לבית המשפט את הסמכות לבחון את סבירות ההחלטה המנהלית של קצין המשטרה שהוסמך, בשים לב למכלול הנסיבות והשיקולים ובכללם, מחד, זכויות היסוד של בעל עסק ופרנסתו ומאידך, הצורך לשמור על בטחון הציבור והחובה של בעל עסק לדאוג לביטחון הציבור. תפקידו של בית המשפט הוא לבדוק אם ההחלטה המנהלית שומרת על האיזון הראוי בין שני האינטרסים המתנגשים.

21. ההלכה היא כי כל עוד החלטת הרשות אינה חורגת ממתחם הסבירות, לא יתערב בית המשפט בהחלטה, כשבית המשפט אינו מציג את שיקול דעתו תחת שיקול דעתו של בעל הסמכות המנהלית, המצוי במטריה הנדונה (בר"מ 3186/03 **מדינת ישראל נ' עין דור**, פ"ד נח(4) 754; ב"ש (חי') 1030/06 **ציקו דילבגריל בע"מ נ' מדינת ישראל** (5.1.2006); וב"ש-ים) 627/10 **חברת הקוביה הגבוהה 2009 בע"מ נ' מדינת ישראל-משטרת ישראל (מרחב מוריה)**, (14.2.2010)).

22. בענייננו, אין מדובר באירוע אלימות בודד אלא בשלוש קטטות שאירעו בסמיכות זו לזו, בפרק זמן קצר של פחות מ-30 יום, בתוך העסק - **הקטטה הראשונה** אירעה ביום 21.11.15, במהלכה נפצעה אחת מבאי העסק ונזקקה לטיפול רפואי. בתום השימוע שנערך ביום 24.11.15 הוזנה מנהל העסק והתחייב לתקן את הליקויים בעסק; **הקטטה השנייה** מיום 28.11.15 התרחשה בכניסה לעסק והיה צורך בשימוש בגז על מנת להשתלט על המתקוטטים וכתוצאה מקטטה זו, נפצעו שלושה מהגז שרוסס ונזקקו לטיפול רפואי במקום. בתום השימוע שנערך ביום 1.12.15, הוזנה בעל העסק ונדרש ליתן הוראות למאבטחים כי כאשר מתחיל האולם להתרוקן, יש להעביר חלק מהאבטחה ליציאה ולוודא עזיבת המבלים מהמקום. הודגש בפני בעל העסק כי "אך היות ומדובר בפעם השנייה בתוך שבועיים... אני מזהיר את בעל העסק כי במקרה ותהיה הישנות של המקרה... יהווה הדבר שיקול לסגירת העסק..."; **הקטטה השלישית** מיום 19.12.15, היא הקטטה נשוא צו הסגירה, שהביאה למספר קטטות משנה ובסיומה נזקקו שניים לטיפול רפואי ופנו לבית החולים, אחד מהם במצב קשה ופצועה נוספת אשר נחבלה ונפגעה מתרסיס גז פלפל שרוסס ע"י מאבטחי המקום, שהשתמשו בכוח לא סביר כלפי המבלים. בתום שימוע שנערך עם נציג בעל העסק, שצויד בייפוי כוח מהבעלים, מנהל האבטחה, מר איגור סולומיאניק, הוחלט כי נוכח חומרת המקרה גובר האינטרס הציבורי על פגיעה בפרנסת בעל העסק. בהחלטתו קבע הקצין כי שקל חלופות שפגיעתן בבעל העסק פחותה (קיצור משך הצו, הגבלה על שעות פעילות העסק, הגבלה על סוגי האוכלוסייה שתיכנס לעסק ועוד) ומצא, כי אין בהן כדי לאיין את הסיכון המידי הנשקף מן העסק. נוכח הראיות שהוצגו בפניו, עולה בבירור כי מן העסק נשקפת סכנה מידית וחמורה לשלום הציבור וצו הסגירה דרוש על מנת למנוע סכנה זו וכן על מנת לאפשר את המשך החקירה ע"י משטרת ישראל. בפרק זמן זה קבע הקצין המוסמך כי תיערך הערכת מצב משטרתית, האם תנאי האבטחה אשר אושרו לעסק אכן מספיקים ומתאימים לאופי

העיסוק בו וקהל היעד, בדגש על התנהלות המאבטחים באירוע וכמות המאבטחים.

23. כאמור, אין מדובר במקרה אלימות בודד אלא במספר אירועי אלימות, כשבאחרון בהם היו מעורבים מאבטחי העסק. אין לשכוח שמדובר בעסק שעיקר עיסוקו במכירת משקאות משכרים לכל המבלים הבאים בשעריו, דבר הדורש רמת אבטחה קפדנית וזהירה ובוודאי שאין לאפשר מצבים, בהם המאבטחים הם אלה שפועלים באלימות כלפי המבלים במקום (ע"פ-ים) 21212-09-10 **מדינת ישראל נ' הלל פרקש** (15.9.2010)). אין לומר כי הקצין המוסמך נחפז בהחלטתו או החמיר בהחלטתו באופן שאינו סביר ואינו מידתי.

24. נוכח רצף האירועים, שהלכו והחמירו, חומרתו של האירוע האחרון והעובדה כי היו מעורבים בו מאבטחי המועדון, עולה על פניו אפוא כי לא רק שלא נפל פגם בהחלטת הקצין המוסמך, שהורה על סגירת העסק ל- 30 יום, אלא שהחלטתו סבירה היא ומחויבת המציאות. בשים לב למכלול הנסיבות, לצורך בשמירה על שלומם ובטחונם של הציבור, להעדר רישיון לעסק כגורם סיכון נוסף, לעובדה שההתראה הקודמת לא הועילה וכן לרצף האירועים שהחמירו, אני בדעה כי הקצין המוסמך שקל את כל השקולים הראויים, בחן חלופות מידתיות פחותות יותר ומצא כי נקודת האיזון הראויה, היא סגירה למשך 30 יום. בנסיבות אלו, בצדק קבע הקצין המוסמך כי המשך פעילות העסק במתכונת הקיימת כרוכה בסכנה לציבור ומשלא הוצגה בפני בית משפט קמא תוכנית אבטחה מאושרת, לא היה מקום להתערב בשיקול דעתו של הקצין המוסמך ולקצר את ימי הסגירה (רע"פ 6782/10 **הלל פרקש נ' מדינת ישראל (מרחב מוריה)** (16.09.2010)).

ומשכך, אני מקבלת את הערעור ומורה על השבת החלטת הרשות וצו הסגירה למשך 30 יום, על כנם.

ערעור פרומו סטאר - נדחה

25. טענת פרומו סטאר כי השימוע לא היה כדן, דינה להידחות.

בית משפט קמא נימק החלטתו (ראה פרק ו' להחלטתו ודעתי כדעת בית משפט קמא). מעיון בפרוטוקול השימוע מיום 20.12.15 עולה, כי נציג הבעלים צויד בייפוי כוח ומסר כי הוסמך להופיע בשם הבעלים, מר איגור רובין. הסמכת מנהל האבטחה מר איגור סולומיאניק להופיע לשימוע בשם בעלי העסק, עולה גם מחקירה תחת אזהרה שנערכה לבעלים מר איגור רובין ביום 30.12.15, וכן מעדותו של מר איגור סולומיאניק מיום 30.12.15.

26. בצדק טענה המדינה, כי כאשר היה צורך בשימוע דחוף ומנהל האבטחה בעסק מתייצב לשימוע בידיעת הבעלים ובייפוי כוח שנמסר לו ספציפית לשימוע ולצורך השימוע, לא נפל כל פגם בהליך השימוע. על כך יש להוסיף, כי מתוך השימוע עולה כי מנהל האבטחה היה בקי בפרטי האירוע ולא החסיר טענה אשר הועלתה בהמשך ו/או בפני בימ"ש קמא. משכך, לא מצאתי כי נפל כל פגם בהליך השימוע ובצדק דחה בימ"ש קמא טענה זו.

27. טענת פרומו סטאר כי יש להוכיח קשר סיבתי בין מכירת אלכוהול בעסק לבין אירוע הקטטה, נדחתה ע"י בימ"ש קמא ובדין נדחתה. אין לי אלא לשוב ולהפנות לפרק ה' בהחלטתו.

סוף דבר:

28. עפ"א 63410-12-15 - נתקבל (כמפורט בסעיפים 20-24 לפסק דיני).

29. עפ"א 66485-12-15 - נדחה (כמפורט בסעיפים 25-27 לפסק דיני).

30. צו הסגירה הוא בהתאם להחלטת הרשות המנהלית, למשך 30 יום.

ניתן היום, כ"ט טבת תשע"ו, 10 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.